

PROP DE VOSALTRES

Visquem el Nadal com els pastors

Un any més celebrem el Nadal. Són unes festes particularment entranyables: les trobades amb els familiars i amics; les felicitacions i regals que rebem i que enforteixen l'amistat entre les persones; l'ambient que es crea en els nostres pobles i ciutats; les tradicions vinculades a aquestes dates, els naixements que decoren les nostres llars... Tot ajuda a crear un clima espiritual i humà que fa brollar els millors sentiments en el cor de les persones. Però tot açò, que certament ens ajuda a viure el Nadal, no ha de distraure'ns de centrar la nostra mirada i el nostre cor en Aquell el naixement del qual celebrem: Jesús ha de ser el centre d'aquests dies. Per això, us invito a què els visquem amb les actituds d'aquells que van reconèixer el Senyor quan va vindre al nostre món.

Els primers als quals se'ls va anunciar el naixement del Senyor van ser els pastors que passaven la nit a l'aire lliure. Se'ls anuncia «una notícia que portarà a tot el poble una gran alegria» (Lc 2,10) i que no és una altra que «a la ciutat de David, us ha nascut un salvador, que és el Mes-

sies, el Senyor» (Lc 2,11). Sorpren que una notícia tan important per al poble d'Israel i per a la història de la humanitat, no es done a conèixer en primer lloc a les autoritats i caps del poble, sinó a uns insignificants pastors. Aquests han tingut el privilegi de ser els primers a escoltar l'evangeli del naixement del Messies, i açò per dos motius: el primer, perquè quan tots dormien en el silenci de la nit, ells vetllaven (Lc 2,8); el segon, perquè el Fill de Déu havia entrat en el món de tal manera que, els qui po-

sen la seua esperança en les grans humanes, no hagueren cregut que aquell xiquet en bolquers i posat en una menjadora era el «Salvador, el Messies, el Senyor» (Lc 2,11). Només els pobres i aquells que estimen la pobresa poden reconèixer el Fill de Déu en aquell infant pobre i xicotet.

Com van reaccionar els pastors a l'anunci de l'àngel? El text evangèlic ens diu que «deien entre ells: "Arribem-nos a Betlem a veure això que ha passat i que el Senyor ens ha fet

saber"». Després d'aquest raonament, en el que no hi ha el més mínim indici de dubte sobre la veracitat del que han escoltat, «hi anaren tot seguit» (Lc 2,16). Van reaccionar sense pensar-s'ho dues vegades. Van tindre la mateixa reacció de Maria quan va saber que la seua cosina Elisabet esperava un fill: «se n'anà decididament a la muntanya» (Lc 1,39). I és que quan la fe és autèntica, i la fe dels senzills ho és, la resposta a Déu no es fa esperar. Busquem aquests dies Jesús amb la promptitud d'aquests pastors.

Quan van arribar i van veure el xiquet «se'n tornaren, glorificant Déu i lloant-lo pel que havien vist i sentit» (Lc 2,20) i «van contar el que els havien dit d'aquell infant» (Lc 2,17). Lloaven Déu i parlaven del xiquet. I és que les seues vides s'havien omplert de l'alegria del Senyor.

Que el Senyor ens concedeixi viure aquests dies en la lloança a Déu i donant un testimoni senzill de la fe, com ho van fer aquells pastors.

Feliç i sant Nadal a tots.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

Reconciliar-se amb el passat (i IV)

La pau amb la consciència es malbarata quan s'ha transgredit l'ordre, el sentit del deure, quan s'ha incorregut en una exageració, en una hybris, com deien els grecs. La hybris consisteix en passar-se de la ratlla, en extralimitar-se i això era, segons els grecs, castigat pels déus. La pau de consciència es tradueix també en l'obrar i en el produir. Quan, en canvi, no hi ha pau en el dedins, es tendeix a cercar un cap de turc, algun boc expiatori que pugui canalitzar el malestar i a qui imputar la raó del desassossec.

Per evitar aquesta desmesura que genera malestar en la consciència, cal aprendre a adonar-se de les pròpies limitacions. També cal aprendre a contentar-se amb allò que és suficient. Aquest

és el secret per a ser ric, fins i tot essent pobre. Contràriament, hi ha qui viu, permanentment, en pobresa tot i estar envoltat de riqueses, perquè sempre vol més i no posa fre al desig.

Hi ha una desproporció entre les nostres aspiracions i les nostres capacitats reals. Aquest és un dels motius del desassossec, de la lluita interior.

Molt habitualment, volem el que no tenim i quan ho tenim, ens sembla poc i, de nou, desitgem el que encara no posseïm. Aspiram a guanyar la medalla d'or en la carrera o el primer premi en el concurs de cant, sense adonar-nos de la debilitat de les pròpies cames o de la mala oïda que ens incapacita per a aquestes activitats.

En canvi, disposem de capacitats que no hem desenrotllat i que han acabat atrofiat-se. Massa sovint, no aspirem al que podem i, en canvi, anhellem ésser o tenir el que no podem. Ambdues frustracions es corregeixen si ens adonem de la pròpia limitació. Aquest sentit del límit és una de les claus per acceptar la pau amb un mateix.

En definitiva, el camí és trobar-se, per després oblidar-se i, en oblidar-se, fer-se transparents a tot el que existeix. Reconciliar-se amb la pròpia història, fer un ús adequat del llenguatge i tenir la consciència tranquil·la: heus aquí tres factors determinants per edificar la pau interior.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

Vivamos la Navidad como los pastores

Un año más celebramos la Navidad. Son unas fiestas particularmente entrañables: los encuentros con los familiares y amigos; las felicitaciones y regalos que recibimos y que fortalecen la amistad entre las personas; el ambiente que se crea en nuestros pueblos y ciudades; las tradiciones vinculadas a estas fechas, los nacimientos que decoran nuestros hogares... Todo ayuda a crear un clima espiritual y humano que hace brotar los mejores sentimientos en el corazón de las personas. Pero todo esto, que ciertamente nos ayuda a vivir la Navidad, no debe distraernos de centrar nuestra mirada y nuestro corazón en Aquel cuyo nacimiento celebramos: Jesús ha de ser el centro de estos días. Por ello, os invito a que los vivamos con las actitudes de aquellos que reconocieron al Señor cuando vino a nuestro mundo.

Los primeros a quienes se les anunció el nacimiento del Señor fueron los pastores que pasaban la noche al aire libre. Se les anuncia «una buena noticia que será de gran alegría para todo el pueblo» (Lc 2,10) y que no es otra que «en la ciudad de David, os ha nacido un Salvador, el Mesías, el Señor» (Lc 2,11). Sorprende que una noticia tan importante para el pueblo de Israel y para la historia de la humanidad, no se dé a conocer en primer lugar a las autoridades y jefes del pueblo, sino a unos insignificantes pastores. Estos pastores han tenido el privilegio de ser los primeros en escuchar el evangelio del nacimiento del Mesías, y esto por dos motivos: el primero, porque cuando todos dormían en el silencio de la noche, ellos estaban velando (Lc 2,8); el segundo, porque el Hijo de Dios había entrado en el mundo de tal modo que, los que ponen su esperanza en las grandezas humanas, no hubieran creído que aquel niño envuelto en pañales y recostado en un pesebre era el «Salvador, el Mesías, el Señor» (Lc 2,11). Sólo los pobres y aquellos que aman la pobreza pueden reconocer al Hijo de Dios en aquel niño pobre y pequeño.

¿Cómo reaccionaron los pastores al anuncio del ángel? El texto evangélico nos dice que «se decían unos a otros: “Vayamos, pues a Belén, y veamos lo que ha sucedido y que el Señor nos ha comunicado”». Después de este razonamiento, en el que no hay el más mínimo atisbo de duda sobre la veracidad de lo que han oído, se «fueron corriendo» (Lc 2,16). Reaccionaron sin pensarlo dos veces. Tuvieron la misma reacción de María cuando supo que su prima Isabel esperaba un hijo: «se puso en camino de prisa hacia la montaña» (Lc 1,39). Y es que cuando la fe es auténtica, y la fe de los sencillos lo es, la respuesta a Dios no se hace esperar. Busquemos estos días a Jesús con la prontitud de estos pastores.

Cuando llegaron y vieron al niño «se volvieron dando gloria y alabanza a Dios por todo lo que habían oído y visto» (Lc 2,20) y «contaron lo que se les había dicho de aquel niño» (Lc 2,17). Alababan a Dios y hablaban del niño. Y es que sus vidas se habían llenado de la alegría del Señor.

Que el Señor nos conceda vivir estos días en la alabanza a Dios y dando un testimonio sencillo de la fe, como lo hicieron aquellos pastores.

Feliz y santa Navidad a todos.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

L'art d'envellir. Envellir en comunitat

El dimecres 16 de novembre es reinicià a l'Espai Patronat, el cicle de conferències del curs 2016-2017 organitzades pel moviment Vida Creixent, a càrrec del seu consiliari diocesà Mn. Joan Bajo. Com tots els anys, hi col·labora el Consell Municipal de la Gent Gran de l'Ajuntament de Tortosa. Igual que el curs passat, les tres xerrades d'aquest any estan emmarcades dintre de «L'art d'envellir» amb les vessants: «Envellir en comunitat», «Evangelitzar el cos envellit» i «La felicitat objectiu de la vellesa».

«Envellir en comunitat» fa referència a relacionar-se la gent gran amb la família, amics i generacions més joves. Tanmateix hi ha persones que viuen soles, el qual no ha de ser sinònim de viure en solitud. Es tracta de portar una vida activa dintre les limitacions pròpies de l'envelliment. I quan per les circumstàncies personals no es pot viure sol, ni en família, hi ha un altre canal de vida comunitària, que és la vida en una residència. L'impor-

tant en la darrera etapa de la vida és no sentir-se sol, ja que la soledat no és bona companya de camí.

La persona gran es pregunta de vegades: Què puc aportar a la vida?, perquè el que li interessa és cercar la felicitat des de la utilitat en el si de la seua comunitat. La realitat actual és que molta gent se sent aïllada, separada de la societat o «aparcada» en una residència a causa de la realitat social en què vivim. Però per envellir correctament es necessita la comunitat i temps per fruitar parlant de les pròpies experiències i escoltant els altres.

En acabar la xerrada, la Sra. Encarna Gisbert, coordinadora diocesana del moviment Vida Creixent, donà les gràcies a Mn. Bajo per la seua intervenció tan interessant pel seu contingut, com per la senzillesa en exposar les idees. Si a Déu plau, el dia 15 de febrer ens retrobarem per a la segona xerrada del curs.

Maria Joana Querol

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Misericòrdia i inclusió

En aquesta darrera audiència jubilar, voldria presentar un aspecte important de la misericòrdia: la inclusió. Déu, de fet, en el seu disseny d'amor, no vol excloure ningú, sinó que vol incloure tothom. Mitjançant el baptisme, per exemple, ens fa fills seus en Crist, membres del seu cos que és l'Església. I nosaltres, cristians, som convidats a utilitzar el mateix criteri: la misericòrdia és aquella manera d'actuar, aquell estil amb què intentem incloure els altres en la nostra vida, evitant de tancar-nos en nosaltres mateixos i en les nostres seguretats egoistes.

En el fragment de l'Evangeli de Mateu que hem just escoltat, Jesús adreça una invitació realment universal: «Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar» (11,28). Ningú no és exclòs d'aquesta crida, perquè la missió de Jesús és revelar a cada persona l'amor del Pare.

Aquest aspecte de la misericòrdia, la inclusió, es manifesta obrint els braços per acollir sense excloure, sense classificar els altres per la condició social, la llengua, la raça, la cultura, la religió: davant nostre són només persones per estimar com les estima Déu.

Com en són, de certes, les paraules de Jesús que inviten tots els qui estan cansats i afeixugats a caminar cap a ell per a trobar repòs! Els seus braços oberts a la creu demostren que ningú no és exclòs del seu amor i de la seva misericòrdia. L'expressió més immediata amb què ens sentim aïllats i inserits en ell és la del seu perdó. Tots tenim necessitat de ser perdonats per Déu. I tots tenim necessitat de trobar germans i germanes que ens ajudin a caminar vers Jesús, a obrir-nos al do que ens ha fet a la creu.

(Dissabte, 12 de novembre de 2016.)

Arxiprestat de la Terra Alta a Montserrat

El cap de setmana del 18 al 20 de novembre, les parròquies de l'arxiprestat de la Terra Alta vam fer la 43a Romeria a Montserrat.

Són uns dies esperats i plens d'emoció: esperats perquè estar junts a la Casa de la Mare és un temps d'aprofitament espiritual, humà i d'emoció, perquè són moments de diàleg sincer amb la Mare de Déu.

Com a comarca vam estar sobre unes 150 persones. Allí la Missa al cambri, la xerrada d'un monjo, la rebuda de la Romeria i la Missa conventual on es porten ofrenes abundants, són els signes de la nostra identitat.

l'abans d'anar-nos-en cap a casa, el P. Lluís Juanos, monjo de Montserrat, fill de Vilalba dels Arcs, ens animà a ser testimonis de lo viscut aquests dies i fins a l'any vinent si Déu vol.

Mn. Jordi Centelles Llop
Arxiprest de la Terra Alta

Pelegrinatge a Roma de l'Arxiprestat Delta-Litoral

Des del 17 al 22 de novembre, aprofitant la clausura del Jubileu de la Misericòrdia, l'arxiprestat Delta-Litoral va organitzar un pelegrinatge a Roma, en el qual varen participar 20 persones, de les quals 2 eren preveres de l'arxiprestat.

Els pelegrins varen aprofitar per visitar algunes de les perles històriques, arquitectòniques i religioses de la ciutat: Coliseu, Foro Romà, Basíliques Majors, centre ciutat, Basílica de Sant Pere i Museus Vaticans, així com també les catacumbes de Sant Calixte.

Diumenge 20 de novembre, els pelegrins van participar de la Missa de la clausura del Jubileu, presidida pel papa Francesc, acompanyats per un sol generós i pels cardenals que varen ser creats en el consistori el dia anterior.

Varen poder celebrar la Missa a Sant Pau Extramurs, a la tomba de Sant Pere i a les catacumbes de Sant Calixte.

En general, la sensació dels pelegrins va ser molt positiva.

Mn. Jordi Salvadó

AGENDA

- ▶ **Dimarts 27.** Marçà, a les 11 h, Missa Estacional i Visita Pastoral.
- ▶ **Dimecres 28.** Els Guiamets, a les 12 h, Missa Estacional i Visita Pastoral.
- ▶ **Divendres 30.** Catedral, a les 18.30 h, Missa de la Sagrada Família.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

26. ■ Dilluns [Fets 6,8-10;7,54-60 / Sl 30 / Mt 10,17-22]. Sant Esteve, diaca i protomàrtir (35) a Jerusalem; sant Dionís, papa (259-268) i mr.

27. □ Dimarts [1Jo 1,1-4 / Sl 96 / Jo 20,2-8]. Sant Joan, apòstol i evangelista, fill de Zebedeu, vident de Patmos, venerat a Efes (†100); sant Teodor, monjo; santa Nicaret, vg.; santa Fabiola.

28. ■ Dimecres [1Jo 1,5-2,2 / Sl 123 / Mt 2,13-18]. Sants Inno-

cents, mrs. a Betlem i rodalia; santa Dòmina, vg. i mr.

29. □ Dijous [1Jo 2,3-11 / Sl 95 / Lc 2,22-35]. Sant Tomàs Becket (1118-1170), bisbe de Canterbury i mr.; sant David.

30. □ Divendres [Sir 3,2-6.12-14 (o bé: Col 3,12-21) / Sl 127 / Mt 2,13-15.19-23]. Sagrada Família: Jesús, Maria i Josep; sant Mansuet, mr.; sant Rainer, bisbe; santa Anísia, mr.; sant Fèlix I, papa (269-274) i mr.; beat Raül, abat.

31. □ Dissabte [1Jo 2,18-21 / Sl 95 / Jo 1,1-18]. Sant Silvestre I, papa (romà 314-335) i mr.; santa Coloma, vg. i mr.; santa Melània la Jove; sant Sabinià, bisbe i mr.

1. □ Diumenge vinent, Octava de Nadal. Solemnitat de Santa Maria Mare de Déu (lit. hores: de la solemnitat) [Nm 6,22-27 / Sl 66 / Ga 4,4-7 / Lc 2,16-21]. Imposició del Nom de Jesús, també Emmanuel o Manuel (Manel); Mare de Déu de Be-goña; sant Concordi, prev. i mr.

Nadal de nostre Senyor Jesucrist

COMENTARI

El qui és la Paraula s'ha fet home

Quin goig de sentir a les muntanyes els passos del missatger que anuncia la pau, amb el Naixement del Príncep de la Pau. La notícia és confirmada pels sentinelles que veuen cara a cara com el Senyor torna a Sió convidant-nos a celebrar el seu Naixement.

La conseqüència lògica és la crida a l'alegria: *Danseu ruïnes de Jerusalem! Alceu totes el crit d'alegria!* Quin goig celebrar Nadal!

El Senyor que celebrem naixent avui ha redimit Jerusalem i així tots els pobles veuran la salvació del nostre Déu.

Culmina un llarg projecte: Déu antigament va parlar als pares per boca dels profetes. Ara, en aquests dies que són els darrers, ens ha parlat en la persona del Fill i per això ja no cal esperar cap Revelació nova diferent. Certament Déu ningú no l'ha vist mai. Però ens l'ha revelat Déu, Fill únic, que està en el si del Pare i Encarnat per obra de l'Esperit Sant és resplendor de la glòria de Déu.

El gran «misteri» de l'Encarnació del Fill de Déu —el Nadal— l'evangelista Jn ens el presenta al Pròleg, perfecta síntesi de tot l'evangeli.

Al principi, és a dir abans del temps (Sir 24,9), quan només existia l'Etern Déu que no té començament ni acabament, ja existia Aquell de qui ara en parlarà i que mereix el nom nou de «la Paraula»: perquè si Déu ningú no l'ha vist mai, el Déu Fill Unigènit, el qui és la Paraula, és qui ens l'ha revelat. I ho ha fet amb l'Encarnació d'humilitat.

El qui és la Paraula no només «era amb Déu» orientat dinàmicament vers el Pare sinó que també era Déu; i com a tal tenia en Ell la vida i la vida era la Llum dels homes.

En un moment de la història Déu envià un home, Joan, com a «testimoni» de la Paraula eterna entrada a la història quan, fet home, plantà entre nosaltres el seu Tabernacle.

L'Encarnació del Logos etern de Déu ens fa contemplar la seva glòria per rebre d'Ell cada dia la gràcia de la veritat de la qual Ell n'és ple.

Contemplem-la en adoració d'agraïment i donem-ne joiós testimoniatge, com els àngels; però nosaltres construint pau a la terra a favor de tots els homes.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 52,7-10)

Quin goig de sentir a les muntanyes els passos del missatger que anuncia la pau i porta la bona nova, que anuncia la salvació i diu a la ciutat de Sió: «El teu Déu és rei.» Escolta els crits dels teus sentinelles, escolta quins esclats de goig: veuen cara a cara com el Senyor torna a Sió. Danseu, ruïnes de Jerusalem, alceu totes el crit d'alegria: el Senyor ha consolat el seu poble, ha redimit Jerusalem. Als ulls de tots els pobles el Senyor ha estès el seu braç sant, i d'un cap a l'altre de la terra veuran la salvació del nostre Déu.

▶ Salm responsorial (97)

R. D'un cap a l'altre de la terra tothom ha vist la salvació del nostre Déu.

Canteu al Senyor un càntic nou: / ha fet obres prodigioses, / la seva dreta i el seu braç sagrat / han sortit victoriosos. R.

El Senyor ha revelat la seva ajuda / i els pobles contemplen la salvació. / L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment / a la casa d'Israel. R.

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra / la salvació del nostre Déu. / Aclameu el Senyor arreu de la terra, / esclateu en cants i en crits d'alegria. R.

Canteu al Senyor les vostres melodies, / canteu-les al so de les cítares; / aclameu el rei, que és el Senyor, / amb trompetes i tocs de corn. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 1,1-6)

En diverses ocasions i de moltes maneres Déu antigament havia parlat als pares per boca dels profetes; però ara, en aquests dies que són els darrers, ens ha parlat a nosaltres en la persona del Fill, que ell ha constituït hereu de tot, per mitjà del qual ja havia creat el món. Ell, que és resplendor de la glòria de Déu i empremta del seu mateix ésser, i que sosté l'univers amb el poder de la seva paraula, acaba l'obra de purificació dels pecats s'ha assegut a les altures, a la dreta de la majestat divina, i ocupa un lloc tant més superior als àngels com més incomparable és el títol que posseeix en herència. Perquè, a quin dels àngels Déu ha dit mai: «Ets el meu Fill, avui t'he engendrat?». I encara: «Jo seré el seu pare, i ell serà el meu Fill?». Diu també quan presenta al món el seu primogènit: «Que es prosternin davant d'ell tots els àngels de Déu.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan

(Jn 1,1-18) (Versió abreujada)

Al principi ja existia el qui és la Paraula. La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu. Era, doncs, amb Déu al principi. Per ell tot ha vingut a l'existència, i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell. Tenia en ell la Vida, i la Vida era la Llum dels homes. La Llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegar-la. Existia el qui és la Llum veritable, la que, en venir al món, il·lumina tots els homes. Era present al món, al món que li deu l'existència, però el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu. No són nascuts per descendència de sang, ni per voler d'un pare o pel voler humà, sinó de Déu mateix. El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle, i hem contemplat la seva glòria, que li pertoca com a Fill únic del Pare, ple de gràcia i de veritat.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 52,7-10)

Qué hermosos son sobre los montes los pies del mensajero que proclama la paz, que anuncia la buena noticia, que pregona la justicia, que dice a Sión: «¡Tu Dios reina!». Escucha: tus vigías gritan, cantan a coro, porque ven cara a cara al Señor, que vuelve a Sión. Romped a cantar a coro, ruinas de Jerusalén, porque el Señor ha consolado a su pueblo, ha rescatado a Jerusalén. Ha descubierto el Señor su santo brazo a los ojos de todas las naciones, y verán los confines de la tierra la salvación de nuestro Dios.

▶ Salmo responsorial (97)

R. Los confines de la tierra han contemplado la salvación de nuestro Dios.

Cantad al Señor un cántico nuevo, / porque ha hecho maravillas: / su diestra le ha dado la victoria, / su santo brazo. R.

El Señor da a conocer su salvación, / revela a las naciones su justicia: / se acordó de su misericordia y su fidelidad / en favor de la casa de Israel. R.

Los confines de la tierra han contemplado / la salvación de nuestro Dios. / Aclama al Señor, tierra entera; / gritad, vitoread, tocad. R.

Tañed la cítara para el Señor / suenen los instrumentos: / con clarines y al son de trompetas, / aclamad al Rey y Señor. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Hb 1,1-6)

En muchas ocasiones y de muchas maneras habló Dios antiguamente a los padres por los profetas. En esta etapa final, nos ha hablado por el Hijo, al que ha nombrado heredero de todo, y por medio del cual ha realizado los siglos.

Él es reflejo de su gloria, impronta de su ser. Él sostiene el universo con su palabra poderosa. Y, habiendo realizado la purificación de los pecados, está sentado a la derecha de la Majestad en las alturas; tanto más encumbrado sobre los ángeles cuanto más sublime es el nombre que ha heredado. Pues ¿a qué ángel dijo jamás: «Hijo mío eres tú, yo te he engendrado hoy»; y en otro lugar: «Yo seré para él un padre, y él será para mí un hijo?». Asimismo, cuando introduce en el mundo al primogénito, dice: «Adórenlo todos los ángeles de Dios.»

▶ Comienzo del santo evangelio según san Juan

(Jn 1,1-18) (Versión abreviada)

En el principio existía el Verbo, y el verbo estaba junto a Dios, y el Verbo era Dios. Él estaba en el principio junto a Dios.

Por medio de él se hizo todo, y sin él no se hizo nada de cuanto se ha hecho. En él estaba la vida, y la vida era la luz de los hombres. Y la luz brilla en la tiniebla, y la tiniebla no lo recibió.

El Verbo era la luz verdadera, que alumbra a todo hombre, viniendo al mundo. En el mundo estaba; el mundo se hizo por medio de él, y el mundo no lo conoció. Vino a su casa, y los suyos no lo recibieron. Pero a cuantos lo recibieron, les dio poder de ser hijos de Dios, a los que creen en su nombre. Estos no han nacido de sangre, ni de deseo de carne, ni de deseo de varón, sino que han nacido de Dios. Y el Verbo se hizo carne y habitó entre nosotros, y hemos contemplado su gloria: gloria como del Unigénito del Padre, lleno de gracia y de verdad.